

RETRATS DEL NATURAL
PHILIPPE VENOUX
PERRUQUER I ESTILISTA

(62)

FRANCESC MELCION

El 'look' de la tranquil·litat

TONI VALL
BARCELONA

M'explica una amiga que per a les dones és complicadíssim trobar un perruquer de total confiança. Algú a qui confiar cegament molt més que els seus cabells: la seva imatge, l'estètica que l'ha d'acompanyar en la seva vida quotidiana i professional. "És quasi més complicat que trobar un marit", bromeja. Esclar que, a aquestes altures de la pel·lícula, referir-se només a les dones quan parlem de perruqueria i estilisme personal és massa estret de mires, no reflecteix gens ni mica uns temps en què els salons d'estètica ja no són només mostraris de senyores amb els cabells plens de rul·los sota el casc d'aire calent, llegint el *Pronto* i fent petar la xerrada. No és una imatge *vintage*. Segueix existint, només faltaria, i per molts anys. La perruqueria no abandonarà mai la seva funció social, de punt de trobada inexcusable per filosofar i arreglar el món.

Però, al seu costat, coexisteix també la concepció del saló com a temple de la imatge i el benestar personal, de la relaxació i la recerca del nou *look* que s'adapti millor

a l'estat d'ànim voluble que ens acompanya. I això no és una qüestió de gènere, no discrimina entre l'home i la dona.

Quan fa poques setmanes, Frank Doelger, el productor de *Joc de trons*, va ser a Barcelona, tenia clar que volia visitar el perruquer que li havien recomanat amb gran entusiasme. No va sortir decebut del saló del carrer Borí i Fontetà. La recomanació era del tot pertinent. Philippe Venoux és un número u, un animal de la intuïció que ha construït el seu prestigi allà on toca: a París i a Nova York. Fa vint anys que és l'estilista de confiança de Johan Cruyff i tota la seva família. Té una connexió especial amb ell, s'entenen de seguida i no calen gaires explicacions. Cruyff se sent còmode a les seves mans, tan senzill d'explicar i tan difícil de trobar. De fet, és ben comprensible que un se senti confortat quan seu a la cadira.

Al seu saló tot és a lloc. És un espai diàfan i minimalista. Decorat amb senzillesa, sense pòsters a les parets i amb els prestatges sense ocupar. Els pots de xampú, laca i colorant no són a la vista. Tampoc hi ha cap bateria d'assecadors ni piles de tovalloles. Importen els miralls i el joc entre el blanc i el negre. Cap olor ofensiva t'aclapara la pituitària. M'explica que la inspiració estètica del lloc prové del Flash Flash, la mítica truiteria barcelonina. M'havia

Prestigi
Fa vint anys que és l'estilista de confiança de Cruyff i la seva família

Personalitat
Li agrada lluitar contra els talls de cabell adotzenats i previsibles

passat pel cap la comparació i, ara que ho diu, té molt sentit l'agermanament visual i conceptual entre els dos espais. El Philippe té les idees claríssimes, no dubta quan s'explica i sap expressar-se de viva veu de la mateixa manera, clara i concreta, que quan em talla els cabells i decideix la millor manera de dissimular les clarianes que se m'obren a la superfície cranial.

Família de perruquers

La fal·lera li ve de fàbrica. Els seus avis i pares eren perruquers i no va tenir dubtes a l'hora de fabricar la seva vocació. A Tolosa hi té les arrels i a la perruqueria de la seva mare va iniciar-se en la professió. Marxa aviat a París per formar-se sota l'allargada ombra de Jacques Dessange, la primera multinacional perruquera del món. No triga a començar a treballar per desfilades de moda de primeres espases com Jean-Paul Gaultier, Azzedine Alaïa o Claude Montana. El punt d'inflexió són els dos anys que passa a Nova York, a principis dels anys vuitanta. Són els anys del regnat de la Velvet Underground. Per les seves mans passen Lou Reed, Bryan Ferry, Boy George i Bob Dylan. Coneix també Keith Haring, decideix activista contra la sida, que inicia llavors el seu intens recorregut. Són dos anys extraordinaris que li agrada destacar com a decisius en la seva trajectòria.

De tornada a casa, obre un saló a Tolosa però aviat li queda petit i el 1990 decideix venir a Barcelona. Dos moments àlgids, extremadament intensos i exigents: les cerimònies d'inauguració i clausura dels Jocs de 1992 i la boda reial del 1997. Tots els caps de la reialesa convidada posats a disposició seva. "També el d'un senyor amb bigoti que llavors manava molt a Espanya", em revela amb discreció. No ha parat de treballar ni un sol moment. Continua col·laborant amb hotels, moda, fotografia i allà on faci falta l'experiència d'unes mans, precises i expeditives.

Ha trepitjat grans esdeveniments, indrets luxosos i moltes fogueres de vanitats. Però on se sent més a gust és dret davant la butaca del seu saló, a punt per connectar amb el client. El principi rector de la seva feina és treure sempre el millor de cada persona que li fa confiança. Es confessa franc i directe. Si una clienta vol un tenyit ros i ell té claríssim que no l'afavorirà gens, si algú li demana alguna cosa en la qual no creu i té certesa que no funcionarà, intenta convèncer-lo que és una mala idea. Li agrada trencar motlles, proposar *looks* totals, lluitar contra els talls de cabell adotzenats i previsibles. La seva inspiració és al carrer. S'asseu i mira la gent passejar. Tant és que sigui a Hyde Park, Kensington Avenue o en un banc de la Diagonal. —